

Mi nombre es alguien y cualquiera

© Jordi Borràs / La Mira

idea i direcció Laura Vago
dramatúrgia
Laura Vago i Maria Zaragoza

25 – 27/09
Montjuïc

L'emergència de la Covid-19 ha impedit durant molts mesos l'experiència física d'acompanyament en la mort. I aquest buit que recau en tota la societat –per no dir en tota l'espècie humana– és una mostra de l'impacte que deixen en els cossos les mesures de seguretat i de protecció, que tenen per *danys col·laterals* el trencament dels vincles que permeten la cohesió social i el reconeixement mutu com a comunitat.

Durant l'estat d'alarma i el confinament s'ha elaborat un imaginari col·lectiu i un relat bèl·lic hegemònic (el fet sanitari convertit en batalles i victòries contra l'enemic) i s'han impedit de manera activa els relats que escapaven de la contenció de masses, infantilitzant una societat ja d'entrada poc familiaritzada amb la mort i tapant amb l'heroisme les mancances de l'estat del benestar, paulatinament desmantellat per l'interès econòmic a mesura que ens allunyàvem dels motius que el van fundar.

Per contrarestar aquesta mediatització, hem partit d'un conjunt de materials recopilats de primera mà als hospitals, de veus dissidents i d'algunes paraules de comiat que no van poder arribar mai als seus destinataris. Una polifonia emocional i física, una experiència sobre l'experiència, en la qual l'escena es capbussa en la realitat per elaborar una vivència artística, en lloc de fer que la realitat entri al teatre com a fet documental per ser interpretat.

La pandèmia no s'ha acabat i l'espectacle, per tant, tampoc no té un final concret. De fet, dependrà de vosaltres, del que us emporteu a casa després de la funció.

Potser és això el que ha fet sempre el teatre: fer possible el ritual del ritual mancat.

Maria Zaragoza

Laura Vago és directora escènica i metgessa. Nascuda a l'Argentina, ha treballat amb artistes tan destacats com Ricardo Bartís. Hem volgut indagar en la seva visió d'aquesta realitat devastadora que ha viscut a primera línia, feta ara espectacle.

Des d'on has viscut la pandèmia i què és el que més t'ha impactat?

M'ha tocat viure la pandèmia tant com a ciutadana afectada pel confinament com en el rol de personal sanitari, atenent a la UCI. A nivell personal, hi ha dues situacions que són les que em van impactar més. D'una banda, a diferència d'altres epidèmies infeccioses que m'ha tocat viure, la COVID-19, a nivell assistencial hospitalari, va saturar en pocs dies tot el sistema sanitari i tots els llits disponibles, tant les urgències, de planta, de les UCIs, obligant així a obrir noves unitats mòbils, noves UCIs, hospitals de campanya annexos als centres convencionals. Tot, en qüestió de dies. Per a aquesta experiència no estàvem preparats, ni com a professionals ni com a persones. D'altra banda, a nivell humà, el més fort que ha imposat aquesta epidèmia és la mort en soledat. El fet que els malalts quedessin aïllats dels seus éssers estimats, que no els poguessin veure o acomiadar-se'n, i que tampoc ens coneguessin a nosaltres, els qui els ateníem. Ells només veien persones vestides de cap a peus sense veure'ns el rostre. De fet, ens havíem de presentar cada vegada que entràvem perquè ells sabessin qui érem. És a dir que, en molts casos, els pacients no van tenir mai la possibilitat de veure qui els atenia ni d'acomiadar-se dels seus éssers estimats. Aquesta exaltació de la soledat és una cosa que m'ha impactat molt.

Finalment, la sensació d'incertesa i por que vivim tots els ciutadans, independentment del rol que cadascú hagi tingut durant els mesos més durs de l'epidèmia, associat a la urgència d'acció, va generar en el col·lectiu social una por que almenys una generació sencera no havia experimentat mai.

Ens devem un doble dol, l'un a nivell personal i l'altre, com a societat

Per què reivindiques la necessitat d'un dol col·lectiu?

Considero que, com a societat, hi ha una necessitat d'afrontar i enfrontar-se a la realitat viscuda, vinculada a la mort en soledat de moltes persones. Entenent que el dol és l'adaptació emocional a una pèrdua. Ens devem un doble dol, l'un a nivell personal pels qui es van veure privats d'allò que fins ara realitzàvem com a societat, és a dir, l'acompanyament durant el període de malaltia i traspàs. I l'altre, com a societat, el dol de la nostra manera de vincular-nos amb la quotidianitat i les maneres com vivíem abans de la pandèmia, sense la certesa que les coses tornaran a ser com eren i sense saber si volem que ho siguin. Si no realitzem aquestes reflexions podem caure en la banalització dels fets i que tot quedi en xifres: el nombre de morts, el nombre de dies de confinament, els horaris de sortida, etc. Penso que reflexionar i viure és important per poder continuar i com a punt de partida per construir cap endavant.

Què té de real i què de ficció, el muntatge?

El projecte no representa res, més aviat t'enfronta a diferents situacions que han estat reals durant els primers mesos de la pandèmia, entenent que encara avui seguim submergits en el problema. La part real la proporcionen els testimonis presentats de manera anònima pels actors. La ficció és el muntatge mateix, la disposició en l'espai: cada instal·lació neix de situacions reals que, mitjançant un tractament poètic, entra en diàleg amb altres subtemes i lectures que també van conviure durant la pandèmia, estirant el fil conductor del recorregut. L'espectacle no busca narrar la realitat, hi està submergit.

@lau.vag

#MiNombreEsAlguien

HORARI

De divendres a diumenge a les 16.00, 16.30, 17.00, 17.30 i 18.00 h
Accés en grups de 8 persones

DURADA

25' cada passi

LLOC

Montjuïc

IDIOMA

Català

ACCESSIBILITAT

Espectacle no accessible

INTÈRPRETS

Chantal Aimée, Boris Daussà, Oriol Guinart, Pol López i Pau Vinyals

FOTOGRAFIES

Jordi Borràs / La Mira

TRADUCCIONS

Maria Zaragoza

AJUDANT DE DIRECCIÓ

José Aquino Esperanza

ESPAI ESCÈNIC I VESTUARI

Judit Colomer

MATERIALS MÈDICS CEDITS

per la Fundació Parc Taulí - Institut d'Investigació i Innovació Parc Taulí i Leitat-Acondicionamiento Tarrasense

IL·LUMINACIÓ

Ganecha Gil

PRODUCCIÓ

Teatre Lliure

ESPAI SONOR I MÚSICA

Clara Aguilar

AGRAÏMENTS

Rafael Plana, Lionel Aimée Plana i Mos

VÍDEO

Meritxell Colell Aparicio

Entitat concertada amb

Membre de

Amb la col·laboració de

Amb el suport de

Mitjans patrocinadors

Mitjans col·laboradors

932 289 747 · INFO@TEATRELLIURE.COM
PÇA. MARGARIDA XIRGU,1 · PG. DE SANTA MADRONA, 40-46

Aquest document està dissenyat per ser llegit al mòbil. Estalvia't d'imprimir-lo i tot el planeta t'ho agrairà.

visita aquí el nostre web

